

τὸν πλουτολιγαρχικὸν ἀντίδικον Θεοῦ καὶ λαοῦ, παραβλέπει τὸν ἐπὶ χιλιετηρίδας ἀρχιένοχον ἐπί γῆς, καὶ κτυπᾷ πρωτευόντως τοὺς ἡγέτας τῆς Ἐκκλησίας, δευτερευόντως τοὺς πολιτικούς ἡγέτας, καὶ καθόλου ἐκείνην τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ ποῦ πιεστικῶς γονατίζει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ποῦ μαμωνόδουλα κινεῖ τοὺς πολιτικούς «ἡγέτας» σάν μαριονέτες παρασκηνιακῶς. Ἐφαρμόζοντας τὸ νομικὸ ἀξίωμα «πρὸς τίνος ὄφελος;», βλέπομεν ὅτι ἡ ἄνω ἀπάντησις, ἀποσιωπῶσα τὸν κύριον ἔνοχον καὶ κατακτυπῶσα τὸ ἠθικοκοινωνικὸν θῦμα τοῦ ἐνόχου (τὴν ὡσαύτως ἔνοχην ἐκκλ. ἡγεσίαν), ἐξυπηρετεῖ τὸν μισάνθρωπον Σατανᾶν φιλομαμωνικῶς. Ἄρα εἶναι τοῦ Σατανᾶ, ἀπὸ τὰ «βαθέα τοῦ σατανᾶ»: Ἀποκάλυψις 2, 24.

πρόβλημα στὴν πραγματικὴ του βάσι, ἀντικειμενικώτερα καὶ ριζικώτερα. Ἔτσι ἀντίκειται (οὐσιαστικῶς) πρὸς τὴν καμμύουσαν μυωπίαν καὶ φαρισαϊκότητα τῆς ἄλλης ἀπαντήσεως (τοῦ «Πατρὸς» τῶν πνευματιστῶν Θεολατρῶν). Ἐφαρμόζοντας τὴν νομικὴν ἀρχὴν «πρὸς ὄφελος τίνος;», βλέπομεν ὅτι ἡ ἄνω ἀπάντησις φείδεται τῆς Ἐκκλησίας (ὅταν εἰς τὴν κάποιαν ἔνοχὴν τῆς ἀναζητεῖ τὸν κοινωνικὸν πρωταίτιον), χωρὶς νὰ φείδεται τῆς πλουτολιγαρχίας. Ἐξυπηρετεῖ λοιπὸν τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν καὶ ἄρα εἶναι Θεόθεν. Ἴδου καὶ λοιπὰ συναφῆ μηνύματα (ὄλα θέρους 1960) διὰ πληρεστέραν κατατόπισιν. «ΟΡΓΗ ΟΥΡΑΝΟΥ...». «*Θεοφιλῆς Ἐπιστήμη ἐργάζεται.*». «*Βραχίον Του Θεολογία.*». «*Πρέπει νὰ πιστεύετε στὴν εὐτυχία τοῦ λαοῦ.*».

Ἡ διαφορὰ στὴν ἠθικὴ ποιότητα τῶν ἀνωτέρω δύο ἀπαντήσεων δείχνει ὅτι δὲν προέρχονται ἀπὸ ΜΙΑΝ Ἁγίαν πηγὴν ἀμφότερες. Ἡ μία κάπως κήδεταί τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἄλλη κάπως κήδεταί τῆς μαμωνοδουλείας. Ἡ μία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄλλη τοῦ Σατανᾶ.

Τὸ νὰ βεβαιώσῃ μόνος του ὁ γράφων τὸ πόση πειραματικὰ πλουσιώτατη πείρα ἔχει γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἀόρατου ἐχθροῦ-σαταν (ἀπὸ τὸν ἀπίστευτα ὑπουλο καὶ ἀτιμο πόλεμο ποῦ ὁ γράφων ὑφίσταται ἀόρατα, ἀλλὰ καὶ κοινωνικὰ ἐπίσης), δὲν ἔχει ἐπιστημονικὴ ἀποδείξιμη ἀξία. Ἐνῶ ἡ ὁμαδικὴ πειραματικὴ ἔρευνα προσφέρει τὴν ἀπαιτούμενη ἐπιστημονικὴ ποιότητα. Ἄς προστεθῆ ὅτι μετὰ τὸ κατὰ Θεία παραχώρησις πάθημά του (διότι περὶ παθήματός του πρόκειται), ὁ δῆθεν οὐράνιος «Πατέρας Θεός» τῶν πνευματιστῶν Θεολατρῶν δὲν ἐδέχτηκε ἄλλο πιά νὰ ἀπαντήσῃ πρὸς αὐτοὺς σὲ ἐρωτήματα ποῦ ὁ γράφων τοὺς πρότεινε γιὰ νὰ ξεμασκαρώσῃ τὸν Πονηρὸ ἀκόμη πιὸ γερά. Ὡστε λοιπὸν ὑπάρχει καὶ παραυπάρχει, μέχρι καιροῦ, ὁ ἀρχὼν τοῦ σκότους, ὁ διαβάλλων (καὶ γι' αὐτὸ) διάβολος. Καὶ ὅπως τὰ ὠραιοχαρῆ θαυμάσια τοῦ σύμπαντος καὶ γῆς ἔμμεσα Ἀποκαλύπτουν τὸν Ὑπέρτατον ὄντα: «ἐὰ

γὰρ ἄορατα Αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἢ τε αἰδῖος Αὐτοῦ δύναμις καὶ θεϊότης», ἔτσι ἀντίστοιχα (κάπως) τὰ χαιρέκακα ἀξιοκτόνα τερατουργήματα τῆς τόσο ἀντικοινωνικῆς μισανθρωπίας στὴ γῆ ἔμμεσα ἀποκαλύπτουν τὸν τῆς Βίβλου διάβολο-συκοφάντη. Ρωμαιοὺς 1, 20. Ὅσο ἀφορᾶ τὴ δράση τῶν μαυρόφυχων ὀργάνων του στὴ γῆ, τὸ φύλλο 5 Αὐγούστου 1962 τῆς «Φωνῆς τοῦ Κυρίου» τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας γράφει γιὰ τοὺς συκοφάντες τοῦ σατανᾶ: «Ἄτυχοι οἱ ἄγνοοι καὶ καθαροὶ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ φαντασθῶν τὰς μεθόδους καὶ τὴν ἀσύλληπτη διαφθορὰ τῶν τεράτων ποὺ φέρουν ἀνάξια τὸν τίτλο τοῦ ἀνθρώπου», καί, πολὺ ὀρθά, τοὺς ἀποκαλεῖ «δολοφόνους»... Ἀλλὰ ἄς αἰσιοδοξοῦμε οἱ χριστιανοὶ καὶ κάθε ἄνθρωπος καλῆς πίστεως, φιλαλήθης καὶ δίκαιος καὶ ἀγαπῶν. Διότι στὸν τοῦ Δανιὴλ μακάριο ἀριθμὸ-χρόνο 1335 (ἴσον 1971, σελ. 35-37) ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ἰσχύουν οἱ τῆς Ἀποκάλυψης ἀλληλένδετοι στίχοι 12, 7-12.

Καί γιὰ νὰ ὑμνηθῆ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ κατὰ Χριστὸν σαλός, καὶ «οἱ σαλοὶ» (βίος του, σελ. 22), οἱ ἐλάχιστοι ἀδελφοὶ Του τοῦ Εὐαγγελίου (Ματθαίου 25, 42-45), ἄς εἰπωθοῦν ἀπὸ τὸ πρὸς τιμὴ του «Ἐπος Ἀγιότητος» μερικοὶ στίχοι γιὰ τὸν ἥρωα τῆς ταπείνωσης, σὰν τὸν Ἰωβ ἀθλήσαντα (γύρω στὸ 900 μ. Χ.).

*«Ἀπ' τὸ διωγμὸ μου ἄλλο παράσημο δὲ δέχομαι.
Ὁ διάβολος μὲ κατηγορήσε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ
τόσο ἀπέραντα,
ὥστε ὁ Κύριος μοῦ ἐμπιστεύτηκε τὰ ἱερά Του.
Στὸ σχολεῖο τῆς ἀγιότητος κανεὶς δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ
τὰ δίδακτρα, μόνον ἡ Θεία χάρις».*

*«Πατέρα, στὴν ἀστροκαταχνιὰ τοῦ λάτρη νοῦ μου
φλογάτο ρόδο ὁ κεραυνός σου σειέται
σὰ φωτεινὴ ἀπειλὴ νὰ μ' ἀναφλέξῃ,
ἢ, ἂν ἀνθέξω, νὰ μὲ θρέψῃ μαχητὴ σου.
Καθημερινὰ ἐπιστρατεύω βίος καὶ θάνατό μου
ν' ἀγγίξω ὅ,τι δὲ θᾶφτανε ἡ ζωὴ μου
νὰ σοῦ προσφέρω ἀγάπη-ἔργο ἀνώτερό μου.
Λεπτότατα θαύματ' ἄγνὰ τὰ εἰρήματά σου
σὰν ἡ ψυχὴ μου συλλαβίζει τὸν κρουφὸ Ρυθμὸ σου
στ' ἀσημοτρέμισμα τῆς Πούλιας ποὺ κρατᾶει τὸ μέτρο:
ἀγάπη κι' ἀγιότητα, πλαστοουργὸ φῶς σου,
δοξολογία τῶν οὐρανῶν στὸ Γιὸ Χριστό σου».*

(ἐκχριστιανιζόμενη «Χαρὰ Θεοῦ», σελ. 48 - 51)

Ἄς ἐπιτραπῆ μιὰ προσθήκη (ἀπὸ τελευταία ἐρευνα) γιὰ τὸν ἄορατο πνευματικὸ προστάτη τοῦ Ὀρθόδοξου Ἰσραὴλ, τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη,

σὲ ἀγνωστὴ ἀγαποχαρῆ ἀγιότητα συνεργαζόμενο μετὸν πρῶτον δάσκαλό του, τὸν Ἰωάννη Βαπτιστῆ. Ὁ ἀετὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ποῦ τίμησε τὴν πατρίδα Πάτμο κάνοντας τὰ βράχια τῆς τετράδιό του, φαίνεται νὰ βοηθᾷ καὶ προστατεῦν τὴν Ὀρθοδοξία ἰδιαίτερα: «*Ἀποκάλυψις Θεοῦ*» (μόνο λακωνικοὶ ψηφισμοὶ ἀναφέρονται) ψηφ. 1996, ἀριθμὸ-χρόνο μ. Χ., σελ. 44 χαμηλὰ καὶ 45 ψηλά. Καὶ προσθέτοντας «*Κυρίου 1000*» προκύπτει 2996. «*Ἰωάννης ὁ Θεολόγος*» ψηφ. ὅσο καὶ «*φῶς-διάνοια*» (1646), καὶ προσθέτοντας τὸ τοῦ προφητικοῦ Τραγουδιοῦ «*σημαίνει*» (324) προκύπτει **1970** (σελ. 44). Στὶς 23 Ἰουνίου ὑπάρχει ἓνα λαϊκὸ προφητικὸ ἔθιμο νὰ κἀνε χαρούμενες φωτιές στοὺς δρόμους, πηδώντας τις (σημάδι-σύμβολο νίκης: Μαλαχία κεφάλαιο 4), πρὸς τιμὴ τοῦ τὴν ἐπόμενη μέρα ἐορτάζοντος τὸ γενέθλιό του Ἀη-Γιάννη τοῦ Πρόδρομου καὶ Βαπτιστῆ, ὁ ὁποῖος λέγεται καὶ «*φανός*», «*ἀφανός*», «*φανιστής*», «*ἀφανιστής*», «*λαμπαδάρης*», «*κλειδῶνας*» (κρατᾷ τὰ κλειδιὰ τῆς Βασιλείας τὰ μαργαριταρένια) ἀνοίγων τὸν παράδεισο, κτλ., κατὰ τὴν ἀλληγορικὴ λαϊκὴ παράδοση τῶν ὀρθοδόξων, καταγόμενὴ ἀπ' τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους. Τὰ εἰπωμένα ἐπίθετα σημαίνουν: φανερός, καὶ λάμπων φῶς ποῦ καίει (ἐνῶ σώζει), ἀφανὴς ἀόρατος, φέγγων-καίων (Μαλαχία κεφ. 4), ἀφανίζων (τὴ μόλυνση), φωτοδότης καὶ πυρφόρος γιὰ τὸ λαμπαδάρις, ὅπου «*πυρφόρος*» ἐννοεῖ καὶ Θεοῦ πυρὸς φορέα «*Χριστὸς πυρφόρος*» ψηφ. 3000, ἀλλὰ καὶ «*Ἅγιον Πνεῦμα ὁ πυρφόρος*» ψηφ. 2300, ὅσο «*ἄρχων μέγας ὑμῖν*» 2300, Δανιὴλ 12, 1. Σοφία Σειράχ 48, 1-3 γιὰ τὸν Ἰωάννη-Ἡλία ὅπου τὰ 330 χρόνια πρὶν ἀπ' τὸ 2300, δηλαδὴ τὸ ἔτος **1970**, ἔχει προτυπωτικὴ καὶ ποιοτικὴ σχέση μετὸ ἔτος 2300, μάλιστα κάπως (ἀγνωστα) συγγενικὰ μετὴν ἀλληλία τῶν Ἰωάννη Εὐαγγελιστῆ καὶ Ἰωάννη Βαπτιστῆ. «*κλειδῶνας ΧΡ. Κυρίου*» ψηφ. **1970**. «*Φανός Κυρίου*» ψηφ. 1821. «*Ἰωάννης φανός*» καὶ «*Ἰωάννης ἀφανός*» ἀντίστοιχα ψηφίζουν 1940 καὶ 1941, τὰ **δυὸ ὀριακὰ χρόνια ἐπαφῆς** τοῦ λήξαντος προέσχατου καιροῦ (1940) μετὸν ἀρχίσοντα ἔσχατο καιρὸ (1941). «*ὁδοποιεῖ Κύριος*» ψηφ. «*Κύριος ἀριθμεῖ Θεῖον*» [τὶς ἱστοριοκράτειρες προφητεῖες Του], καὶ «*Ἰωάννης*», 1119.

Ἡ εὐλογία ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους μεταβιβάστηκε στοὺς Ἕλληνας: «*δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι*». Ὁ Παῦλος ἄμεσα καὶ ἔμμεσα τὸ λέγει αὐτὸ πέντε φορές (στοὺς κοσμοκράτορες Ρωμαίους, κάπως), Ρωμαίους 1, 16, 14. 2, 9, 10. 3, 9. Καὶ Κορινθίους Α' 1, 22-24. Ἀφοῦ οἱ Ἑβραῖοι ἐξέπεσαν (σελ. 130), οἱ πρὸς τοὺς προορισμένους Θεοδοξάζοντες Ἕλληνας μεταβαίνοντες Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς φωτίζουν ἐν χρόνῳ, ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μέσω τοῦ Κυρίου. Λόγου χάρις ἐκεῖνες τὶς προφητεῖες τοῦ λαϊκοῦ Τραγουδιοῦ τῶν φορέων τῆς Ὀρθοδοξίας (σελ. 135-137), μετὶ τῆς ἀπίστευτης προφητικῆς ἀρμονίας των, ἀπίστευτες καὶ ὁμοῦ ἀπό-

λυτα διαπιστώσιμες, συνυφαινόμενες με τις κοσμοϊστορικά σπουδαίες προφητείες στον τάφο του Μεγάλου Κωνσταντίνου, δεν μπορεί να τις έχει φιλοτεχνήσει κανένας άνθρωπος. Είναι Θεϊόν πῦρ, Ἅγιο Πνεῦμα πού προρρυθμίζει χριστοκεντρική ὁδοποιία Ἱστορίας μέσω τῶν Ἑλλήνων ἢ Ὁρθοδοξίας. Θεόθεν κάποιοι ἄγγελοι φωτίζουν-βοηθοῦν τοὺς προορισμένα Θεοδοξάζοντες Ἕλληνες: Ἄς ἐπιτραποῦν κάποιοι ψηφισμοί: «Ἁγία Σοφία», «Ἄγγελος Θεοῦ», «παλιγγενεσία 398 + Θεολογίας 398», «Παῦλος ἅγιος», «Ρήγας Ἁγίου», «ἡ νίκη ΧΡ.», ψηφίζουν 796 καθένα. Τίς μεταχριστιανικές προφητείες, καὶ τὰ προφητικά τραγούδια καὶ λόγια στὰ χεῖλη τοῦ ἀνώνυμου λαοῦ, τὰ κρούει σὰν καμπάνες στὶς ὥρες τους, τὰ σημαίνει ἄγγελος στοὺς ἀνθρώπους. «Ἄγγελος σημαίνει ἀνθρ.» (ἀνθρώποις), ψηφίζει κι' αὐτὸ 796. Ἦδη ἀπὸ ἀρχαιοελληνική παράδοση ἐκεῖνο τὸ «σημαίνει» εἶναι μυητικός ὄρος. Ὁ μέγιστος (ἔξω-Βιβλικός) διανοητής Ἡράκλειτος ἐπιγραμματίζει ὅτι: ὁ Θεὸς (τοῦ φωτός) οὔτε λέγει, οὔτε κρύπτει, ἀλλὰ σημαίνει. Τὸ ἐπίσης κρυπτικὰ χριστοκεντρικὸ «Ἄγνωστος Θεός» τῶν Ἀθηναίων (Πράξεις 17, 23), τόσο κοντὰ στὸ «Ἐλευσις=ΩΝ» τῶν μυστήριων στὴν Ἐλευσίνα (σελ. 75 ψηλά, σελ. 73), εἶναι τὸ ὀλληγορικὰ πνευματικὰ «Φωστήρ», τῶν ἀρχαίων, τῆς Βίβλου καὶ τῆς «Παρακλητικῆς» ὑμνολογίας τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, εἶναι ὁ «Φωστήρ» Χριστός, ἢ «χρυσήλιος θεότης», ὅπου τὸ «χρυσ.» εἶναι ὁ νοερὸς χρυσὸς-ἥλιος τῆς ἀλήθειας, ὁ Χριστός. (σελ. 126). «Φωστήρ» καὶ «Ἄγνωστος Θεός» ἰσοψηφίζουν (1908). «Φωστήρ ἐδέμ» ψηφίζει τὸ ἔντονα συμβολίζον φωστήρα οὐράνιο φαινόμενο τῆς συνόδου τῶν πλανητῶν (σελ. 25), τὸν Οὐρανοσήμαντο ἀριθμὸ-χρόνο 1962, ἐνῶ «Φωστήρ ἀληθεία» ψηφ. τὸ ἰδιαίτερο τοῦ Χριστοῦ ἔτος 1972 (στὴν τρέχουσα ἕκτη Πυραμιδική ἴσον δεύτερη μεταχριστιανική χιλιετία, 4X216 ἴσον 864, δηλαδὴ 1864, ὅπου τὸ πρόσθετο 1000 εἶναι «Κυρίου». Σὺν τὸ τέταρτο τοῦ ἱεροῦ κύβου 216, δηλαδὴ σὺν 54, ἴσον 1918. Σὺν τὸ ὄγδοο τοῦ ἱεροῦ κύβου, δηλαδὴ σὺν 27 ἢ 3³, ἴσον 1945. Καὶ σὺν ἄλλο ἓνα ὄγδοο, ἴσον 1972). Καί, ἐπίσης χριστοκεντρικά, «ἡμέρα χρυσηλίου» ψηφ. 1972. Γιὰ τὸ ἔτος 1972 (καὶ γιὰ τὸ 1971) κάνει χριστοκεντρικὰ μνεῖα ὁ λαμπρὸς θεολόγος ἀδελφὸς κ. Ἀναστ. Πιέριος, στὸ ἔργο του (1963) «Ὁ κοινωνισμὸς τοῦ χριστιανισμοῦ», σελ. 12, 13.

Ἀξιομνημόνευτο ἐπίσης, ὅτι ὁ ἐρευνητὴς συγγραφέας κ. Φώτ. Ἡλ. Ἀλεβίζος, στὸ ἔργο του «Πρὸς ἐμπέδωσιν τοῦ Ἑλληνοχριστιανισμοῦ» (σελ. 18) ὄντως ἀποδεικνύει ὅτι μίᾳ ἀπὸ τίς Ἱστορικές ἐφαρμογές τοῦ Βιβλικοῦ «1260» ἔχει ἀπόλυτη ἐπαλήθευση στὴ Θεοξάρτητη νοελληνική ἱστορία μας, μάλιστα με ἀκρίβεια λεπτοῦ τῆς ὥρας, πράγμα πού ἔντονα θυμίζει τὸ Θεῖα ντετερμινιστικὸ: «ἠτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτόν», τῆς Ἀποκάλυψης 9, 15. (βλέπε

και αναφερθεν ευστοχο αντιαιρετικο εργο του καθγ. κ. Π. Χ. Δημητροπούλου, σελ. 70-74).

Η από το Μεγάλο άσκητή "Άγιο Άντώνιο όρθά θεωρούμενη σαν μέγιστη άρετή, ή «διάκρισις», στο μυητικό της ύψος άκριβώς Ισοδυναμεί με το Θείο «γρηγόρησον» (σελ. 96), όπου όμως το πολύ μεγάλο αυτό πνευματικό αγαθό το δωρίζει τελικά ο Κύριος (Ίακώβου 1, 17), αφού πρώτα ο άνθρωπος Θεοφορούμενα κάνει μιάν ήθικώτατα προσεκτικώτατη χρήση της πνευματικής έλευθερίας του (μιά χρήση προσταζόμενη στην έντολή «γρηγόρησον»). Σοφία Σειράχ 13, 14. «Γρηγόρησον, διάκρισις Κύριος» (δηλαδή, το νοῦ σου, ή τελική όρθή διάκριση είναι ο Κύριος), ψηφίζει 1967, τον αριθμό-χρονο Του για τον οποίο ο Κύριος θα δώση επανειλημμένο πρόσταγμα (σελ. 141). Έλπίζεται ότι πιθανώς εξυπηρετούνται κάπως οι άκούοντες έσωτερικές φωνές (και είναι πολλοί στις έσχατες αυτές μέρες μας: Πράξεις 2, 15-21, Ίωήλ 2, 28-32, αλλά και όλος ο κρυπτικά έσχατοκαιρικός Ίωήλ), οι όποιοι προπαντός άς γνωρίζουν ότι ή είπωμένη λέξη «ήθικώτατα» σημαίνει κυρίως: έκούσια ταπεινότατα και Βιβλικά ύποταγμένα, όχι έγωφροσύνη οποιαδήποτε.

Άς έπιτραπή, στο γενικό και σταδιακά κάπως αναπτυσσόμενο τουτο κεφάλαιο (με τις αναπόφευγες άτέλειές του), να θιγή πάλι, συγχρόνως μυητικά και φιλο-έπιστημονικά, το όντολογικό θέμα. (Σελ. 66, 67, 70, 94, 95, 100, 104, 105, 108-111). Στη γλωσσοπλαστική μερικés πολύ πνευματικές λέξεις φτιάχνονται από τους ειδικά έμβραθύνοντες άνθρωπους, συχνά βοηθούμενους (φανερά ή άφανώς) από το περιεχόμενο του Θεοδοξάζοντασ στίχου (1, 17) της Έπιστολής Ίακώβου. Η λέξη-όρος «μυστήριον» (όπου «ιον» σημαίνει το κινούμενο όν, ίόν, κάπως θυμίζοντας της Αιγυπτιακής μύησης το τελείως πεπλοσκέπαστο άγαλμα της Ίσιδας-φύσης και τή βαθυσήμαντη έπιγραφή του, μεταφραζόμενη: είμαι το γεγονός, και το συμβαίνον, είμαι κι' αυτό που θα γενή· και του είνε μου τον πέπλο ποτέ κανείς δέν άποκάλυψε θνητός), είναι τριπλή συναρμογή λέξεων. Ανάλογες συναρμογές έκαναν μυητικά οι άρχαιοι: Υάπφα (Σαπφώ), ή φαύουσα το φώς με τή μουσα της Ζωροάστρης, ζώος (ζών) ρούς άστρικός, δηλαδή ζωντανός άστροπόταμος· Όρφεύς, όργή-φάος, δηλαδή ψυχή-φώς, πολύ παράλληλα με το «Ζωροάστρης», κτλ. «Μυστήριον» ύποδηλώνει: «ΜΥΣτικόν ΤΗΡείται ΙΟΝ (το κινούμενο όν ίόν), και ψηφίζει 640 + 408 + 130, ίσον 1178, όσο και το Βιβλικό «έποίησε Κύριος», και «Θεϊον δράμα Ίησοῦς» (όπου «δράμα» κυρίως σημαίνει: δρώμενο πράγμα, αντιστατικά), διότι ο Χριστός Υίδς του Θεού (σελ. 65 όλη), αλλά και Χριστός Λόγος του Θεού, και (τριαδικά πια) Χριστός Ρήμα του Θεού (σελ. 71 χαμηλά και 93 χαμηλά) έχει πολύ ένεργό μέρος-ρόλο στην άέναη κοσμοδημιουργία των συμπάντων, των όντων. Γιατί άέναη ποίηση-πλάση; Διότι ο άγιοτριαδικά τριπλός βραχίονας

(3 βραχίονες έναια των) του κοσμοσυντηρουῦτος Θεοῦ, ἴσον ἀενάως ὄντοκτίζοντος ὄντος, εἶναι «ἀένασ», καὶ βέβαια ΟΧΙ ἀνθρωπομορφικά νοούμενα. «Ὁ ἐπιβαίων ἐπὶ τὸν οὐρανόν» (καὶ συγχρόνως πανταχοῦ Παρῶν πανουράνια, ὅπου τὸ «ἐπὶ» σημαίνει: διοικῶν-κυβερνῶν-κατῆ-χων, σὰν ὁ Κτίζων ποῦ εἶναι), «ὁ μεγαλοπρεπῆς τοῦ στερεώματος· καὶ σκεπάσει σε Θεοῦ ἀρχὴ καὶ ὑπὸ ἰσχύν ΒΡΑΧΙΟΝΩΝ ΑΕΝΑΩΝ»: Δευ-τερονόμιο 33, 26-27. Γιατί «βραχιόνων» στὸν πληθυντικό; Διότι ὁ βρα-χιῶΝ Του εἶναι αὐτοτριαδικά Του καὶ ἓνας καὶ τρεῖς, ἡ Βιβλικὴ Ἁγία Τριάδα τοῦ ὄντος. Ὅποτε «3 βραχίονες ἀένασοι» ψηφ. 1178, ὅσο καὶ τὸ εἰπωμένο «μυσ-τήρ-ιον» (μὲ τὴν ἑννεάδα τῶν γραμμάτων του γιὰ τὸ κτιζόμενο ὄν: σελ. 132). Ἡ δὲ στὸ ἴδιο χωρίο φράση «Ὁ Μεγαλο-πρεπῆς τοῦ στερεώματος» ψηφίζει ὅσο καὶ τῶν προφητειῶν «χρυσὸς ἀριθμὸς ΧΡΙΣΤΟΣ 3» (3483), δεόντως ἐξυμνώντας Ἐκεῖνον ποῦ ΚΑΤΑ-ΠΛΗΚΤΙΚΑ ἀλλὰ καὶ ἀληθινὰ διότι γιὰ ὑπερ-θαυμασιώτατο πρᾶγμα πρόκειται, δοξολογεῖται στὰ βιβλικά χωρία στὴ σελ. 93 μέσο καὶ 65 ὄλη, μάλιστα ἐδῶ εἰδικὰ ἀνθρώπινα σχετιζόμενα μὲ τὸ 3000 μ. Χ. (σελ. 114 ὄλη).

Ὁ δὲ ἑλληνικὸς μυστηριακὸς ὄρος «ΧΡΙΣΤΟΣ» (ψηφ. 1480), στὰ πνευ-ματικῶς ἑπτὰ γράμματά του ἀναλύεται στὴν ἐξῆς Τριάδα [σελ. 93], κατὰ σειρά των: «ΧΡΙ. 710 + ΣΤ. 500 + ΟΣ. 270», καὶ ἀντίστοιχα διαβάζεται «ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ 710 + ΣΤ (αυρὸς) 500 + ΑΓΝΕΙΑΣ 270», πρὸς δίκαιη δόξα Του.

Σχετικὰ μὲ τὸ «ἀένασ», ἐξετάζοντας τώρα ὄχι τὸ κτιζόμενο ὄν ἀλλὰ τὸ κτίζον ὄν, ἄς γίνῃ ἔρευνα. Ἡ γέννηση τοῦ Υἱοῦ εἶναι ἓνα κάπως ἄχρονο γεγονός «πρὸ πάντων τῶν αἰώνων», γεγονός τοῦ ὄντος, ἓνα αἰώνιο-ἀένασ γεγονός τοῦ ὄντος μέσα στὴν κινητικώτατη Θεοτελού-μενη «περιχώρηση» τοῦ ὄντος, δηλαδή μέσα στὴν ἑνιαία Ἁγία Τριάδα τοῦ ὄντος, ὅπου ΩΝ εἶναι συγχρόνως «μονάδα σὲ τριάδα ΚΑΙ τριάδα σὲ μονάδα», αὐτοτριαδικά Του, ὁμοούσιά Του, ἀδιαίρετά Του, σὰν ἓνα πλήρωμα μιᾶς Θεότητος· ἐνῶ συγχρόνως χαρακτηρίζεται θεμελιωδῶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς διαφέροντες χαρακτήρες Του (ἡ ὄψεις, ἡ πρόσωπα): «Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Ἁγίου Πνεύματος». Μονάχα κινητικά μπορεῖ νὰ εἶναι κάτι συγχρόνως ἓνα καὶ τρία, μάλιστα σὲ μὴ ἀριστοτελικὴ λογική. Ἔτσι, Βιβλικά (κοί μὲ προχωρημένη λογικὴ ποῦ ὀρθὰ σπάει τὰ ἀνθρω-πομορφικὸ καλούπια τῆς τυπικῆς ἀριστοτελικῆς λογικῆς), ἡ ἀέναη-αἰώ-νια περιχώρηση τοῦ Ἐνὸς Τριαδικοῦ ὄντος εἶναι κατ' ἀρχὴ κατανοή-σιμη κάπως. Ὁ τὴν τέτοια αἰωνιότητα ἐκφράζων χρόνος εἶναι ἓνα ἀσύλ-ληπτο εἶδος πανταχοῦ καὶ πάντοτε παρόντος ὑπερ-χρόνου Του, εἶναι ἓνα Αἰώνιο παρὸν Του (σελ. 111 τέλος, σελ. 93). Ἐπίσης καὶ γιὰ τὸν Υἱὸ βεβαίως, μιὰ καὶ ἡ Ἁγία Τριάδα εἶναι ἀπόλυτα ἀδιαίρετη, καὶ ὁμοούσια: «πρὸ πάντων βουνῶν γεννᾶ με» (ὄχι μόνο τῆς γῆς τὰ

βουναά αλλά πανουράνια, διότι λέγει «πάντων»). Δηλαδή πρό καταβολής κόσμου: «τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν... ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου» (Ἰωάννη 17, 24), «γεννά με» σὲ αἰώνιο παρὸν Ὁντος, σὲ αἰώνιο σήμερα-τώρα Ζωῆς! «Υἱὸς μου εἰ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε». Υαλμὸς 2, 7. Παροιμίαι 8, 25. Αὐτὸ τὸ «σήμερον» ἴσον τὸ εἰπωμένο «πρὸ καταβολῆς κόσμου», ἴσον «πρὸ πάντων βουναῶν», ἴσον «πρὸν Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμι» (κλπ. σελ. 111 μέσο), τὸ Αἰώνιο παρὸν Του. Καὶ παροιμίαι 8, 22-30, ὅπου τὰ ρήματα «ἐκτισέ με» καὶ «γεννά με» προφητικά ἀναφέρονται τὸ μὲν πρῶτο στὴν κτιστὴ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ δὲ δεύτερο στὴν ἀκτιστὴ Του, στὴν προαιώνια καὶ αἰώνια φύση Του τοῦ Υἱοῦ, τὴν Ἀγιοτριαδικὰ Θεία, ὅπου «ἐν Αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς», Κολοσσαεῖς 2, 9. Πιθανῶς τὸ «ἐκτισέ με» μπορεῖ νὰ ἔχη δεύτερο νόημά του περαιτέρω: σάν ἐκείνη ἡ σοφία Του ποὺ εἶναι κτιστὴ Του κάπως, δηλαδή «αὐτομάτη» (Σοφία Σειράχ, κεφάλαιο πρῶτο, καὶ Μάρκου 4, 28), ἔτσι πιά διέπυσα τὴν κοσμοποιία-διάταξη τῶν ὄντων μέσα στὸ «πάντα μέτρο καὶ ἀριθμῶ καὶ σταθμῶ δ ι ε ε τ α ξ α ς» (σελ. 107 χαμηλά, Σοφία Σολομώντα 11, 20). Βέβαια Ὑπάρχει καὶ ἡ Ἀνώτατη ἢ ἀκτιστὴ σοφία Του, ἡ ἄμεσα οὔσα Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ΩΝ, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Του.

«3 ποιεῖ-συντελεῖ» ψηφίζει ὅσο καὶ «ἀριθμεῖ Κυρίου Γ'», ὅσο καὶ τὸ εἰπωμένο «μυσ-τήρ-ιον» (1178), ὅπου τὸ μὲν πρῶτο ἀναφέρεται στὸ «ἐργαῖται ὁ Ἰσχυρὸς ὁδοὺς τρεῖς». Ἰώβ 33, 29. Σελ. 103 μέσο. Ἰωάννου 5, 17: «ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, καὶ ἐγὼ ἐργάζομαι», ποὺ ὑποσημαίνει ἐπίσης καὶ τὸ ὅτι ἡ Ἅγία Τριάδα πάντοτε ἐργάζεται. Τὸ δὲ «Ἰσχυρὸς» σημαίνει ὁ Κύριος ὄλων τῶν κινητηρίων δυνάμεων, ὁ Κύριος κάθε κίνησης. Τὸ δὲ εἰπωμένο δεύτερο «ἀριθμεῖ Κυρίου Γ'» πιθανώτατα ἀναφέρεται στῆς κτιστῆς σοφίας τὸ «αὐτόματη» ποὺ πειθαρχικὰ-νομοτελικὰ ἀκολουθεῖ τὸ ἐνιαῖα **τριπλὸ ἀδιέταξας**» (Σοφίας Σολομ. 11, 20) τοῦ Κυρίου, τοῦ Τριαδικοῦ Κυρίου (περαιτέρω νόημα τοῦ «Γ'»). [Σελ. 107, καὶ συνέχεια 108 ψηλά]. «Ἀριθμῶν Κύριος» ψηφίζει ὅσο καὶ «Κύριος Ποιῶν», 1810, σελ. 138 ψηλά, στίχοι 1-12, κατὰ τὸ «ἀεὶ ὁ Θεὸς γεωμετρεῖ» τοῦ Πλάτωνα. Ἡ φράση «πάντα Ἐργάζεται-ἀνατέλλει ἀπορροία-καταβολῆ» (δυσνόητη ἀλλὰ ὄχι ἀκατανόητη, σάν σημαίνουσα συγχρόνως διάφορα πράγματα, σελ. 100) ψηφίζει 432+432+432+432+432, ἴσον 2160, ἴσον τὸ τέλειο (σελ. 31 ψηλά) δεκαπλάσιο τοῦ ἱεροῦ ψυχογονικοῦ κύβου 216 ποὺ εἶναι καὶ ἕξ Βιβλικὸι 360χρονοὶ καιροί. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ 2160, ἢ 10X6³, προσθέτοντας 7X6³, ἢ 1512, προκύπτει 17X6³, ὅπου 17 ἱεροὶ κύβοι ἴσον 3672, ἴσον ἀριθμὸς μάζας ἐνὸς ζευγαριοῦ πρωτόνιων (1836+1836=3672). Καὶ σχετικὰ μὲ τὸν 6 καὶ τοὺς συναφορώμενους ἀριθμοὺς χρυσῆς τομῆς (σελ. 100, 70),

ας είπωθῆ ἀπ' τῆ «*Χαρὶ Θεοῦ*» (σελ. 148) ἡ σχέση 6 ἴσον π 3, 1416 διαιρούμενος διὰ [(3, 1416—1, 618) — (1, 618X0, 618)].

Ἐνῶ ἡ φράση «*Ἐργάζεται-ἀνατέλλει ἀπορροία-καταβολή*» (χωρὶς τὸ «*πάντα*» πιά), ψηφίζει ὁκτώ ἱεροὺς ψυχογονικοὺς κύβους, τονίζοντας ἰδιαίτερα τὸν Κύριο τῆς Ὀγδόης, καὶ κάνει 432 + 432 + 432 + 432, ἴσον 8X216, ἴσον 12X12X12, ἴσον 864 + 864, ἴσον 1728, ἴσον ὁ Θεοταγμένος Βιβλικὸς ἀριθμὸς (βασικὸς) ψυχῶν, γιὰ τὴν πῶλη τῶν θεωμένων ψυχῶν: Ἀποκάλυψη 21, 16, 21, 14 καὶ 17. Σελίδα 28 ψηλά. Καὶ σχετικὰ μὲ τὸ τέλος σελ. 99 καὶ ὅλη τὴν πρώτη παράγραφο σελ. 100 (διότι κάπως σχετίζονται μὲ τὰ ἐδῶ λεγόμενα): «*ἥλιος IHΣ. ΧΡ. Κυρίου*» ψηφ. ὅσο καὶ «*ἐνιαυτοῦ Κυρίου*» (δηλαδή χ ρ ὀ ν ο υ ὅπου διαρρυθμίζει ὁ Κύριος), τὸν ἀριθμὸ 2236, τὰ τοῦ «*Κυρίου 1000*» χιλιαπλάσια τῆς χρυστῆς τομῆς 0, 618 σὺν 1, 618 ἴσον 2, 236. Ὅπου μιὰ ἐννοια τοῦ χιλιαπλάσιου εἶναι ἡ σὲ μέγα πλῆθος κτιζόμενη ἀνάπτυξη (ἡ ὁποία, π. χ., κάπως ἀρχίζει μὲ τὴν ἐννεάδα γιὰ τὸ κτιζόμενο ὄν πού ἐνῶ γίνεται ἀπέραντα πληθόμορφο ὁμως κάπως παραμένει καὶ ἐνιαῖα τριαδικό, κοινά του. Σελ. 132).

Γιὰ τὸ εἰπωμένο *ἀεικίνητο «ἀέναο»* ὄλων τῶν ὄντων, ἀς ἀναφερθῆ καὶ μιὰ βεβαίωση τῆς πρώτης Ἀποστολικῆς παράδοσης. Ὁ Ἀποστολικὸς Πατέρας Κλήμης, μαθητῆς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ ἄνθρωπος τεράστιας μόρφωσης (Ἁγιολόγιον Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, σελ. 252), στὴν πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολή του, κεφάλ. 60, γράφει προσευχόμενος πρὸς τὸ Θεό, «*Σὺ γὰρ τὴν ἀέναον τοῦ κόσμου σύστασιν διὰ τῶν ἐνεργουμένων ἐφανεροποίησας, ἀό σοφὸς ἐν τῷ κτίζειν καὶ συνετὸς ἐν τῷ τὰ γενόμενα ἐδράσαι*». *Κάπως*, τὸ πῶς συνετὴ ὁ κόσμος ἰσοῦται μὲ τὸ πῶς ἀενάως συνιστᾶται, στὰ εἰπωμένα βασικά τριαδικὰ τοῦ «*ἐργάζεται ὁ Ἰσχυρὸς ὁδοὺς τρεῖς*» (σελ. 103 μέσο, καὶ Ἰωάννου 5, 17). Καί, πάλι, κάτω ἀπὸ τὴν ἐδραίωση τῶν γεγονότων-ἔργων Του κοσμοποιίας «*ἐν τῷ τὰ γενόμενα ἐδράσαι*», ὑπάρχει «*ἡ ἀέναος τοῦ κόσμου σύστασις*» ἢ διαρρυθμιζόμενη ἀπὸ τὴ σοφία τοῦ «*Σοφοῦ ἐν τῷ κτίζειν*». Καί, περαιτέρω, στῶν Μακκαβαίων Β' τὸ ἕβδομο κεφάλαιο ὅπου οἱ ἑπτὰ ἀδελφοὶ καὶ μάννα τους θυσιάζονται ἥρωικά, τιμᾶται ἡ μαρτυρικὴ μάννα μὲ τὸ νὰ προφητέψη σπουδαιότατα: «*τὴν ἐκάστου στοιχείωσιν οὐκ ἐγὼ διερρῦθμισα· τοιγαροῦν ὁ τοῦ κόσμου Κτίστης, ὁ πλάσας ἀνθρώπου γένεσιν καὶ πάντων ἐξ ε υ ρ ὶ ὶ γένεσιν...*» (ἐξευρών διὰ τῆς σοφίας Του). Μακκαβ. Β' 7, 22, 23, 28. (Σελ. 110, 111). Ὑπάρχουν τὰ συγγενέστατα σὲ νόημα (σάν συνώνυμα κάπως) ρήματα: κτίζω, πλάθω, ποιῶ, βρίσκω, διαρρυθμίζω, ἐνεργῶ, ἐργάζομαι, στοιχειῶ (δηλαδή ποιοτικά θεμελιώνω), γίνομαι, γλύφω (δηλαδή φιλοτεχνῶ παραγωγή μορφῶν σὲ κοσμοποιία: Σοφ. Σολομ. 7, 1), τεχνουργῶ ἢ κοσμουργῶ: στὸ «*ἢ γὰρ πάντων τεχνῆτις ἐδίδαξέ με σοφία*», Σοφ. Σολομ. 7, 21, ἡ ὁποία Σοφία Του «*διατείνει δὲ ἀπὸ πέραςτος εἰς πέρας εὐρώστως καὶ διοι-*

κει τὰ πάντα χρησιῶς». (Σοφ. Σολομ. 8, 1, καὶ 7, 27), «μία δὲ οὐσα ΠΑΝΤΑ ΔΥΝΑΤΑΙ καὶ μένουσα ἐν αὐτῇ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΚΑΙΝΙΖΕΙ», ἀγιοτριαδικὰ ὑπάρχουσα καὶ τοῦ Κυρίου Χριστοῦ τὸ σημαντικώτατο «καινὰ ποιῶ πάντα». Ἐπίσης ἀέναη, ἡ ἀδιάλειπτα αἰώνια, εἶναι «ἡ τε ΑΐΔΙΟΣ Αὐτοῦ δύναμις καὶ θεϊότης»: Ρωμαίους 1, 20.

Τὰ εἰπωμένα (ἐκφράσεις δράσης καὶ τρόπων τῆς) εἶναι ὅλα σὲ Βιβλικὰ συμφραζόμενα, μάλιστα εἶναι καὶ Βιβλικὰ ἀλληλένδετα ὅσον ἀφορᾷ τὸ κοσμολογικὸ πρόβλημα, δηλαδή τὸ πῶς ὁ Ποιητὴς ΩΝ ἔκτισε καὶ ἀέναα κτίζει, σάν συνεχῆς δωρίζων Ὑπαρξοδότης, τὸ κτιζόμενο ὄν, τὴν πανευράνια κοσμοδημιουργία Του μαζί καὶ τοὺς ἀλληλένδετους οὐρανοὺς τῆς. Τὰ εἰπωμένα ῥήματα δὲν ἤμπορεῖ ΒΙΒΛΙΚΑ νὰ μὴν ἀφοροῦν τὸ ἑβραϊκὸ ῥῆμα «βαρά», τὸ «ἐποίησε» τῆς Γένεσης 1, 1, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ μεγάλος θεολόγος Χρ. Ἀνδρουῖσος γράφει στὴ «Δογματικὴ τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας» (σελ. 94), «τὸ Ἑβραϊκὸν βαρά, οὐ μεταφράσις τὸ ἐποίησε, ἐμφαίνει μὲν ἐτυμολογικῶς τὸ ἐγχαράττειν (insculpere) καὶ ὡς τοιοῦτον δύναται νὰ σημάνη καὶ τὸ εἰδοποιεῖν, εὐρηται δ' ὁμοῦς ἐν χρήσει ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ νέον τι παράγειν», «μὴ ἀποδιδόμενον τῇ ἀνθρωπίνῃ ἐνεργείᾳ».

Ὁ σοφὸς (καὶ μυημένος στὰ κρυπτικὰ μυστήρια, σάν, π. χ. τὸ «καιροὺς καταμάνθανε», σελ. 15) Κλήμης, ἦταν καὶ στενὸς συνεργάτης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὕστερα ἐπίσκοπος Ρώμης, ἀναφερόμενος στὴν πρὸς Φιλιππησίους 4, 3. (Καὶ «Λεξικὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς», Βασ. Μουστάκη, σελ. 101). Ὁ ἅγιος Κλήμης συνδυάζει «τὴν ἀέναον τοῦ κόσμου σύστασιν» μὲ τὴ Θεία κοσμοκτίζουσα σοφία «ἐν τῷ τὰ γενόμενα ἐδράσαι», συνδυάζει ἀντιστατικὰ τὴν κίνηση μὲ τὴν ἐδραίωση (στερέωση), στὰ συμφραζόμενα τῆς ἴδιας πρότασής του. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ πηγομάνα ΒΙΒΛΟΣ τὴν ὁποία ὁ εὐτυχῆς συνεργάτης τῶν δυὸ κορυφαίων Ἀποστόλων (ὁ Κλήμης, ὁ πιὸ μορφωμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἀποστολικοὺς Πατέρες) ἔχει ἀσφαλῶς ὑπ' ὄψι: «τῷ Λόγῳ τοῦ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν» (ὅπου «οὐρανοὶ» πιθανῶς σημαίνει: ξεχωριστῶν κυττάρων δυναμικοὶ χῶροι, μὲ κάθε οὐράνιο κύτταρο ἀντιπροσωπεῦον ἓνα ξεχωριστὸ σύμπαν διαμέτρου πολλῶν δισεκατομμυρίων ἐτῶν φωτὸς μαζί καὶ πολλὰ τρισεκατομμύρια γαλαξιδῶν μέσα του, ὅπως εἶναι τὸ γύρω σύμπαν μας, σελ. 111), «ΚΑΙ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος Αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν», ἐστερεώθη. Ψαλμὸς 32 (33), 6. Ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁ Υἱὸς Χριστὸς (Ἰωάννη 1, 1 ἀνανεώνοντος Θεόθεν τῇ Γένεση 1, 1, σελ. 93). Τὸ «Κυρίου» καὶ «Αὐτοῦ» εἶναι ὁ Πατέρας Θεός. Καὶ «Πνεύματι» εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Σὲ Τριαδικὸ σχῆμα, τοῦ Ἐνὸς Ὄντος. Καὶ τὸ «ἐστερεώθησαν», καὶ ἐστερεώθη, εἶναι πάλι κινητικὰ ἢ ἀντιστατικὰ, ὅπως καὶ στὸν ἐρμηνευτὴ Κλήμη, διότι δὲν ἤμπορεῖ «πᾶσα ἡ δύναμις» νὰ στερεώνεται... στατικὰ.

Διότι δὲν ὑπάρχει στατική δύναμη. [Ρωμαίους 1, 20, ἀίδιος Αὐτοῦ δύναμις καὶ θεϊότης]. Ὅπως, ἀλληλένδετα, δὲν ὑπάρχει στατική σοφία (μάλιστα ἢ σοφία, ἀκριβῶς ἐπειδὴ στὸ κτιζόμενο ὄν διοικεῖ τὴ δύναμη-κίνηση, εἶναι πολὺ κινητικώτερη ἀπὸ τὴ δύναμη: Σοφία Σολομώντα 7, 24). Καὶ πρέπει λοιπὸν ἡ Κτιζούσα Τριαδικότητα νὰ εἶναι πολὺ κινητικώτερη (καὶ λεπτότερη) ἀπὸ τὴν κυβερνώμενὴ Τῆς κτιζόμενῃ τριαδικότητα. Καὶ περαιτέρω, τριαδικὰ ἀλληλένδετα, δὲν ὑπάρχει στατικό «ῥῆμα»: ρεῦμα-ροή, ἴσον δράση [σελ. 93]. Ἡ ἀκτιστὴ Τριαδικότητα τοῦ ὄντος ἀνεῖνα διοικητικὰ καθρεφτίζεται στὴν κυβερνώμενὴ Τῆς καὶ κτιζόμενῃ Τῆς τριαδικότητα τοῦ ὄντος. Μάλιστα ἢμπορεῖ (σὲ κάποια αὐτόματα παρουσιαζόμενη συμμετρία) νὰ ὑποτεθῆ, ἀπλῶς νὰ ὑποτεθῆ σὲ ὀφειλόμενο δέος, ὅτι εἶναι πιθανὸ ὁ μὲν Λόγος Υἱὸς-ῤῆμα κάπως ἄγνωστά μας νὰ ἐπιδρᾶ-κυβερνᾶ ἰδιαίτερα ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεοταγμένα αὐτοματοποιημένης («αὐτομάτη») τριαδικότητας τοῦ ὄντος, τὸ ὁποῖο μέρος Βιβλικά λέγεται «μέτρω», μέσα στὸ ἐνιαῖο «πάντα ΜΕΤΡΩ καὶ ἀριθμῶ καὶ σταθμῶ δ ι ε τ α ξ α ς»: σελίδες 104, 105. Τὸ δὲ Πνεῦμα, περαιτέρω, κάπως ἀντίστοιχα ἰδιαίτερα ἢπορεῖ νὰ ἐπιδρᾶ-κυβερνᾶ τὸ μέρος τῆς κτιζόμενῃς τριαδικότητας τὸ Βιβλικά λεγόμενο «ἀριθμῶ» στὸ ἴδιο χωρίο. Ὁ δὲ «Κύριος», ἢ «Αὐτός», ὁ Πατέρας Θεός, κάπως ἀντίστοιχα ἰδιαίτερα ἢπορεῖ νὰ ἐπιδρᾶ-κυβερνᾶ τὸ μέρος τῆς ὄντολογικῆς τριαδικότητας τὸ Βιβλικά καλούμενο «σταθμῶ».

Ἡ λέξη «ἰδιαίτερα» σημαίνει ὅτι δὲν καταργεῖται (βέβαια) τὸ ἐνιαῖο οὔτε τῆς Τριαδικότητας οὔτε τῆς τριαδικότητας, ἐνῶ συγχρόνως ὑπάρχει κάποια ἰδιαίτερη ποιότητα καθρεφτισματος (τῆς Τριαδικότητας πάνω στὴν τριαδικότητα), ἐπίσης. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀντιστατικὰ ἐνιαῖα συμμετρία τῆς θεολογικὰ γνωστῆ σὰν «Τριαδικὴ περιχώρηση». Σελ. 104, 105, 107 χαμηλὰ, 108. Στὸν ἴδιο αὐτὸ Ψαλμὸ 32 (33), στίχοι 15, 16, ὑπάρχει, ἀγκαλιάζοντας καὶ τὸ ἀνθρώπινο πρόβλημα-δράμα, γιὰ ὀλοκλήρωση κοσμοβιοθεωρικῆς κάπως, ἀφενὸς τὸ «ὁ πλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας αὐτῶν» (ἄμεσα σχετιζόμενο μὲ τὰ «ἀλλαγσόμεθα ἐν ἀτόμῳ» καὶ «ἐν τῇ Οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν» καὶ «μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν», Ἰωάννου 14, 2, 23, καὶ «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν», Λουκᾶ 17, 21, σελ. 144), καὶ ἀφετέρου τὰ ἀλληγορικὰ περὶ «γιγάντων» (αὐτοκρατοριῶν κλπ.) ποὺ ἐμπιστεύονται μόνο στὸ δίκιο τοῦ ἰσχυρότερου, δηλαδὴ στὴ βατραχοειδῶς παραφουσκωμένη δύναμή τους. Καὶ Γένεση 10, 8-10, «Νεβρώδ (Νεμρώδ) οὗτος ἤρξατο εἶναι γίγας ἐπὶ τῆς γῆς· οὗτος ἦν γίγας κνηγὸς ἐναντίον τοῦ Κυρίου», «καὶ ἐγένετο ἀρχὴ τῆς βασιλείας αὐτοῦ Βαβυλῶν», (ποὺ θυμίζει ἄμεσα τὸ προφητικὸ «ἀρχὴ ἐθνῶν Ἀμαλῆκ», δηλαδὴ ἐξουσία πάνω στὰ ἔθνη, Ἀριθμοὶ 24, 20 καὶ σελ. 99). Στοῦ δὲ ἴδιου κεφαλαίου τῆς Γένεσης, στίχους 1 καὶ 21, ὁ Ἰάφεθ ἐνῶ δὲν εἶναι πρωτότοκος ἀλλὰ τρίτος γιὸς

του Νῶε, ονομάζεται μείζων. Ὁ Ἰαπετός (ἑλληνικά) ἀφορᾶ τὴ λευκὴ φυλὴ καὶ κυρίως τὴν Εὐρώπην (τὴ μείζονα Παλαιστίνην τοῦ ἔσχατου καιροῦ), ἀλλὰ καὶ δεόντως διαλεκτικὰ ψηφίζει 666, τὴν ἰμπεριαλιστικὴν μαυρίλα τῆς ἄσπρης φυλῆς ὄλης. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἑβραῖοι συναφορῶνται, διότι «ἐγερθήσεται ὁ σατανᾶς, ὁ ἀντίχριστος φημί, ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Δὴν» (βίος Ἀνδρέα Σαλοῦ, σελ. 94).

Καὶ γιὰ κοσμοθεωρικὴν τριαδικότητα μιλώντας ἄς ἀναγνωρίσωμε φόρον τιμῆς στὶς μεταχριστιανικὰς προφητείας τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναφέροντας λακωνικὰ τὰ ἐξῆς ὄντολογικά. «Τὸ σχῆμα φαίνει τὸν τόπον καὶ τὸν τρόπον»: χρησιμοποιεῖ τὸ «φαίνει», τὸ ψηφίζον ὅσο καὶ «Πνεῦμα» πνευματικῶς φαίνον, 576, γιὰ νὰ δηλώσῃ κρυπτικὰ τὴν κοσμοποιοῦσα σοφία Του μέσα στὸ ἐνιαῖα τριαδικὸ «σχῆμα καὶ τόπος καὶ τρόπος», ποῦ ἀντίστοιχα κατὰ σειρά ἀνάγονται στὸ «ἀριθμὸς καὶ σταθμὸν καὶ μέτρον» (σελ. 104, 105). Καί, περαιτέρω, «τριταῖς δὲ πυγαῖς ἐγκυκλουμένου χρόνου». Λέοντος σοφοῦ, MIGNE τομ. 107, σελ. 1123, 1140. Καὶ «Εἶπέ μοι, ποῖον δημιουργημὰ πρῶτον ἐποίησεν ὁ Θεὸς τῶν ἄλλων;» «Ὁ Θεὸς ἦν μὲν αἰὶ καὶ ἔστι καὶ ἔσται· σὺν τῷ ἀνάρχῳ Υἱῷ καὶ Λόγῳ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ζωοποιῷ Ἀδελφῷ Πνεύματι· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἤρκει τῇ ἀγαθότητι Τούτου, τὸ κινεῖσθαι μόνον τῇ ἑαυτοῦ θεωρίᾳ, ἀλλ' ἔδει χυθῆναι τὸ ἀγαθὸν καὶ ὀδεῦσαι εἰς πλεονα τὰ εὐεργετούμενα· τοῦτο γὰρ τῆς ἄκρας ἦν ἀγαθότητος. Πρῶτον μὲν ἐπενόησεν ὁ Ὑψιστος τοῦ συστήσασθαι τὸν κόσμον καὶ εἶπε· γενηθήτωσαν αἰῶνες (δηλαδὴ τόσο οἱ ἀριθμοὶ κίνησης ἴσον ὁ πολλαπλὸς ἀλλὰ βασικὰ τριαδικὸς χρόνος τῆς ἔτσι ἀρχινισμένης κοσμοδημιουργίας ἢ κοσμοποιίας, ὅσο καὶ ἡ γενικὴ ἔννοια χρόνων καὶ καιρῶν)· καὶ παραχρῆμα παρέστησαν· ὁ Λόγος γὰρ τὸ ἔργον ἐτελείωσε» (ὁ Μονογενὴς Υἱὸς Λόγος-Θεὸς καὶ Χριστὸς τοῦ ὄντος)· «καὶ ἐτέθη θεμέλιος». (Παροιμίαι, κεφάλαια 8 καὶ 9). «καὶ τηρικαῦτα ἐφ' ἑαυτῷ, τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας ΕΔΡΑΣΑΣ ἐτελειούργησε»: ἴσον ὀλοκλήρωσε, («ἐν τῷ τὰ γενόμενα ἐδράσαι», εἶδαμε γράφει καὶ ὁ προφητικὰ μνημένος Κλήμης Ρώμης). Ἡ τριαδικότητα γιὰ τὸ χρόνο (ὅλα τὰ ὄντα ἔχουν τοὺς χρόνους των) ἐκφράζεται πάλι, ὄχι στὸν Ἀνδρέα Σαλοῦ τοῦ ὁποίου παραθέτομε χωρία (βίος του, σελ. 80), ἀλλὰ στὸν Λέοντα σοφὸ: «τρισαναριθμούς κύκλους», τὸ ὅποιο, μαζί με τὸ «τριταῖς πυγαῖς ἐγκυκλουμένου χρόνου», δίνει ποιότητα στὸ ὀρφικὸ «πάντα κυκλεῖσθαι» τὸ ὅποιο κι' αὐτὸ δίνει ποιότητα στὸ Ἡρακλείτειο «πάντα ρεῖ». Ὅπου ἡ τριαδικὴ διαφοροτροπία στὴν κίνηση τοῦ κτιζόμενου (καὶ γιγνόμενου) ὄντος, μπορεῖ πιθανῶς νὰ ἐκφράζεται στὸ τριπλὸ προχωρητικὸ σχῆμα «θέση καὶ μετάθεση καὶ σύνθεση» κάπως ἀντίστοιχα κατὰ σειρά με τὸ «σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ καὶ μέτρῳ» τῆς τριαδικῆς περιχώρησης στὸ κτιζόμενο ὄν' καὶ πάλι κατὰ σειρά ἀν-

τίστοιχα με τὴν «αὐτομάτη»: «δύναμη καὶ σοφία καὶ δλοκλήρωση μορ-
φῆς». Σελ. 104, 105, καὶ 107 χαμηλά.

Καί, συνέχεια ἀπ' τὸν Θεοταγμένα ὑπερευλογημένο Ἀνδρέα Σαλό,
«τίς ἢ τῶν αἰῶνων ὑπόστασις;» Δηλαδή, ὑπερ-σπουδαιότατο ὄντολο-
γικά καὶ Ὀντολογικά, ποιά εἶναι ἡ ὑπόσταση-ὄντοθεμέλιωση τοῦ πρῶ-
του (σύμφωνα με τὸ ἴδιο τὸ προφητικὸ κείμενό του) Τριαδικῶς [καὶ
ὕστερα τριαδικῶς «αὐτομάτη» γενόμενου] κοσμοποιητικοῦ δημιουργήμα-
τος, ἴσῳ τοῦ κοσμοποιοῦντος χρόνου; Καὶ ἀπαντᾷ, «τὸ μὴ ἐκλείπειν
τὴν παρέκτασιν τοῦ εἶναι αὐτοῦ. οἶον τὸ διηγεκὲς τῶν καιρῶν καὶ τῶν
χρόνων τὸ ἀπειρον ἢ δὲ οὐσία αὐτῶν πνεῦμα ἐνι (ἐνεστι, ὑπάρχει) πο-
λύμορφον καὶ θαυμαστόν· ἐπὶ σημείοις σταδιοδρομούμενον». Δὲν εἶναι
καιρὸς ἀκόμη νὰ ἐξηγηθῇ αὐτὸς ὁ κρυπτικώτατος ὀρισμὸς (ἰδιαίτερα ὁ
θαυμάσιος ὀρος «παρέκτασις»). Αὐτὸ τὸ Ἀποκαλυπτικὸ θαῦμα, ἔντονα
μέσα στοῦ «καινὰ ποιῶ πάντα» Του, ΚΑΙ μέσα στὴν Παλαιὰ Διαθήκη,
περιμένει γιὰ ἀργότερα.

Πάντως, πρέπει νὰ τονιστῇ, ἡ πρωτοχριστιανικὴ παράδοση τῶν
Ἀποστολικῶν Πατέρων (Α' καὶ Β' αἰῶνες μ. Χ.) Θεοταγμένα συντο-
νίζεται πρὸς κοινὴ Ἀποκαλυπτικὴ θεὰ τόσο μετὰ τὴ ΒΙΒΛΟ κατευθεῖα
ὅσο καὶ μετὰ τὴ μεταχριστιανικὴ Προφητεία Του πρὸς τὸν Ὀρθόδοξο
Ἰσραήλ, ἐνῶ ΔΕΝ συμφωνεῖ πάντοτε (στὸ ἴδιο αὐτὸ ὄντολογικὸ-κοσμο-
θεωρικὸ θέμα) μετὰ τοὺς μεγάλους θεολόγους τοῦ προειπωμένου (σελ. 149,
150) κ ρ ι σ ι μ ο υ τέταρτου αἰῶνα..., καὶ ἐνῶ, πάλι, γίνεται κάπως κατ'
ἀρχὴ εὐ π ρ ὸ σ δ ε κ τ η ἀπὸ τὸ κάπως ἐνιαῖα ΒΙΒΛΙΚΟ-Πυραμιδικὸ-
Ἡρακλείτειο-Πυθαγόρειο πνεῦμα τῆς ραγδαία (Θεοταγμένα) προελαύ-
νουσας Φυσικῆς Ἐπιστήμης. (Δὲν ἐννοεῖται κανένας συγκρητισμὸς βέ-
βαια, διότι ἡ Βίβλος Του εἶναι αὐτοδικαίως μόνη ὑπεράνω ὅλων, καὶ
λοιπὸν γνωσιολογικὰ ὅλα τὴν ὑπηρετοῦν ἀμεσα ἢ ἔμμεσα. Σελ. 47).
Αὐτὰ εἶναι οἱ κατ' ἀρχὴ Θεοταγμένες προϋποθέσεις πού προ-ὀδοποι-
οῦν τὸ ἐν πνεύματι συγκλίνειν πρὸς τὸ χριστοκεντρικὸ «μία ποιμνη,
εἰς Ποιμὴν», μέσα στὴν πρόγνωση-πρόβλεψη τῆς ἀνανέωσης τοῦ «και-
νὰ ποιῶ πάντα» Του. Σελ. 109.

Γιὰ τὸ Ἰδεῶδες-Σκοπὸ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ ἀτόμου, γιὰ τὸ
«μία ποιμνη, εἰς Ποιμὴν» καὶ τὴν ἐπίσης χριστοκεντρικὴ Βασιλεία
Του, ἀξίζει νὰ ξανατονιστῇ ὅτι βεβαίως αὐτὴ εἶναι ἐπίσης καὶ ἐπί-
γεια. Ὁ διάβολος καθόλου δὲν θέλει νὰ εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπί-
γεια, διότι θέλει τὴ γῆ δική του. Μάλιστα ὁ ἀρχιπαγιδευτῆς δὲν θέλει
οὔτε οὐράνια νὰ εἶναι, δὲν τὴ θέλει καθόλου τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
Ἐνῶ, «τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς». Α' Κορινθίους 10,
26 καὶ 28. Καὶ Ἐξοδος 19, 5. Καὶ Ψαλμὸς 23 (24), 1. Καὶ Ψαλμὸς 49
(50), 11-12, «ὡραιότες ἀγροῦ μετ' Ἐμοῦ ἐστιν», «ἐμὴ γὰρ ἐστιν ἡ
οἰκουμένη καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς». Δὲν τὴν ἐπλασε ὡραία τὴ γῆ Του

για να τή μηδενίση, αλλά για να τήν ανακαινίση ωραιότερη, όπως και τόν ούρανόν (Πέτρου Β', 3, 13).

«ὅτι ἐσφάγης καὶ ἠγόρασας (ἐξαγόρασες λυτρωτικά) τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματι Σου ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους, καὶ ἐποίησας ΑΥΤΟΥΣ τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς, καὶ βασιλεύσουσιν ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ». Ἀποκάλυψη 5, 9, 10. «πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (ὁ Χριστὸς) ΕΛΘΩΝ ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ.» (Λουκᾶ, 18, 8). Καὶ ἀλληλένδετες, ὑπὲρ τῆς ἐπίσης καὶ ΕΠΙΓΕΙΑΣ Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, σελίδες: 33 ὑποσημ., 42, 36, 53, 85, 114 ψηλά, 118, 122 ψηλά, 124 ὑποσημείωση, 137 ψηλά. Καὶ ἀφοῦ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅπωςδήποτε ἐπίσης καὶ ΕΠΙΓΕΙΑ, καὶ ΟΧΙ ὅπως συμφέρει στὸν ἀποκλείοντα τὴ γῆ διάβολο-συσκοτιστή, τότε ἀσφαλῶς ΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ, δηλαδή τὸ Θεῖο παράδειγμα Ὁρθοπραξίας ΕΠΙ ΓΗΣ, ἔχουν παμμέγιστη σημασία γιὰ τὴν Πίστη. Καὶ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟ οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων... νὰ μὴν ἔχουν σημασία σὰν ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ γιὰ τοὺς πιστοὺς καὶ ἀληθινοὺς καὶ ἀνένδοτους, καὶ λοιπὸν ΜΗ δεχόμενοι τὸ συστημένον πρὸς τὴν κόλαση-γέννα ταξειδεῦον σατανοκάραβο τὸ καλούμενον «*δυσὶν κυρίοις δουλεύειν*»... Πράξεις 2, 37-47. 4, 32-37, 5, 13: «*τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός*». 5, 29 ἕως καὶ 32. Ὅλο τὸ κεφάλαιο 6, ἀντάξια ὑμνητικὸ γιὰ τὸν ὄχι τυχαῖα πρωτομάρτυρα Στέφανο, τὸν πρῶτο Ἅγιο ὑπουργὸ τοῦ ΕΠΙΓΕΙΟΥ χριστιανικοῦ κοινωνισμοῦ. (Οἱ συμφερόφρονες οἱ πορτοφολάνθρωποι τὸν ἔβαλαν πρῶτο στόχο, καὶ «*ἤγαγον εἰς τὸ συνέδριον, ἔστησάν τε μάρτυρας ψευδεῖς*» κτλ. Πράξεις 6, 12).

Τέλος τὸ παρὸν γενικὸ κεφάλαιο ἀς κλείση μὲ τις (κρυπτικὰ ἐναλλασσόμενες) ἑπτὰ μέρες τῆς πολὺ συμβολικῆς ἑβδομάδας τῶν Προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας: «*εἴην δ' ἑβδόμη*» (σελ. 40), ποὺ σημαίνουν χαρμάσυνη αἰσιοδοξία. Αὐτὴ τὴν κοσμοϊστορικὴ ἑβδομάδα ἡμερῶν-ἑτῶν τὴ θυμίζει ὁ Θεόφωνος Ἡσαΐας 30, 26 (ἀλλὰ καὶ Ἐξοδος 29, 37), παρηγορώντας τὸν Ὁρθόδοξο Ἰσραήλ, τὸν ὑπηρετικὰ πνευματικὸ πρωτοπόρο τῆς ἀνθρωπότητος, «*τὸ δὲ φῶς τῆς σελήνης θέλει εἶσθαι ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου θέλει εἶσθαι ἑπταπλάσιον, ὡς τὸ φῶς ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ, ἐν τῇ ΗΜΕΡΑ (ἴσον τῇ «ἑβδόμη» τῶν προφητειῶν) καθ' ἣν ὁ Κύριος ἐπιδένει τὸ σύντριμμα τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ, καὶ θεραπεύει τὴν πληγὴν τοῦ τραυματισμοῦ αὐτῶν*». (Σελ. 40, 41). (Ὅπου «ἑβδόμη» ἐπίσης εἶναι, ἀπὸ τὴν κάποια δράση τῶν «*ὠρῶν*» ἀρχίζοντας, ὁ μακάριος χρόνος τοῦ Δανιὴλ 12, 12, καὶ συνδυασμένα σελ. 29 καὶ 36). Τότε ὁ Κύριος τῆς Ἀγιότητος, ὁ Παντοκράτωρ, χρονικὰ Θεοταγμένα Του «*σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων καὶ ταπεινώσει συκοφάντην*» (σελ. 59). Θὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ ὅλες τις ὁποιοσδήποτε αὐτο-

κρατορίες, για τις οποίες ο μὲν Τάκιτος εἶπε «δημιουργοῦν μίαν ἔρημο καὶ αὐτὸ τὸ καλοῦν εἰρήνη», ὁ δὲ Ἅγιος Αὐγουστίνος τις ἔδωσε τὸν ἐπιγραμματικὸ ὄρισμό: «ληστεία σὲ μεγάλη κλίμακα». Θὰ τοὺς σώσει ἀπὸ τὸν διαβάλλοντα διάβολο ὁ ὁποῖος «ψεύστης ἐστὶ καὶ ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς». Ψαλμὸς 71. Εὐαγγέλιο Ἰωάννη 8, 44.

Γιατί τόσο (σ' ἔλο τὸ ἔργο) ἀριθμητικὰ δεδομένα συντονιζόμενα νὰ ἀφοροῦν τόσο πολὺ τῇ δωδεκαετία 1961-1973; Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οὔτε τυχαία σύμπτωση οὔτε φαντασία τόση πληθώρα συντονισμένων ἀριθμητικῶν (καὶ χρονικῶν, καὶ μηθικῶν) δεδομένων σ' ὅλη τὴν παρούσα ἐργασία. Ἡ ἀπάντηση εἶναι, μέσα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ ὑποκείμενα σὲ ἔλεγχο δεδομένα τοῦτα, ὅτι τουλάχιστο εἴκοσι χιλιάδες χρόνια ἀφανῶς περιμένουν εἰδικὰ αὐτῇ τῇ Θεοταγμένῃ δωδεκαετία τῆς φιλάνθρωπης Χριστοκρατικῆς ἀλλαγῆς (ἐξίσωση σελ. 29 καὶ Οὐρανοσήμαντη θεοσημιά τῆς συνόδου τῶν πλανητῶν, μ α ζ ι). Ἐπειδὴ εἶναι Σκοπὸς μέγιστος ὁ προρρυθμισμένος ἔσχατος καιρὸς (1941-2300 μ. Χ.), Θεοφανέρωτα πιά προβαλλόμενος στὴν εἰπωμένη δωδεκαετία, γι' αὐτὸ προβάλλεται τόσο παραπολὺ σὲ ὅλη σχεδὸν τῇ Βίβλο, ἰδίως στοὺς ἐσχατολογικοὺς Προφήτες καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη. Καὶ ἂν ὑποτεθῆ [σελ. 7], ὅπως εἰπώθη πρὸς τὸν γράφοντα μέρμηγκα, ὅτι μπορεῖ νὰ μὴν ἀρχίσουν νὰ ἐκπληρώνωνται ἔστω οἱ Προφητεῖες τῆς Βίβλου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας σ' αὐτῇ τῇ διανυόμενη δωδεκαετία, ὁ γράφων χουῖς εἶναι ἤδη ἀπὸ τώρα γαλήνιος καὶ ἐπαφίεται στὸν Κύριο (ἐνῶ ὁμως, ὁμολογεῖ, πιστεύει ὅτι τὸ μέγιστο μέρος τῶν δεδομένων εἶναι ὀρθό). Καὶ ἂν πάλι ἐκπληρωθοῦν, τότε ἀπλῶς εὐχεται νὰ ἀποβῆ ἡ ἐργασία ὠφέλιμη, ἐξυπηρετοῦσα τὴν Πίστη στὸ Χριστό, πρὸς δόξα τοῦ φιλάνθρωπου Κυρίου. Καὶ πάλι ταπεινὰ ἱκετεύεται ἀνοχή γιὰ τις πολλὰς ἀτέλειες ἐνὸς τόσο δυσβάστακτου μόχθου, μιὰ καὶ ὁ Κύριος θέλησε νὰ δουλέψῃ ἓνας ἀναρμόδιος, ἓνας ἀπὸ τὰ «μὴ ὄντα» τοῦ Παύλου. Κορινθίους Α', 1, 28. Κι' ἂν σ' ὅλο τὸ πνευματικὸ τοῦτο σκάψιμο ὑπάρχουν θαυμάσια (τὸ πιὸ θαυμάσιο θὰ ἦταν ἡ προσδοκώμενη Ἱστορικὴ ἐπαλήθευση πρὸς φιλάνθρωπη δόξα τοῦ Παντοκράτορα Χριστοῦ), τότε σωστὸ εἶναι ἡ ἐκτίμησις νὰ μὴ στραφῆ πρὸς ἓνα ἄθλιο σκουπιδάκι (: τζαμπατζῆ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς μύησης), ἀλλὰ νὰ στραφῆ πρὸς τὸν φιλάνθρωπα ἐλεοῦντα Κύριο, τὸν μακρόθυμο καὶ πολυέλεο τοῦ ἀγαπημένου Ψαλμοῦ 102 (103), τοῦ «ΕΥΛΟΓΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ, ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΝΤΟΣ ΜΟΥ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΑΥΤΟΥ». Ἄ μ ἦ ν.

Ἡ ἠθικὴ τῆς Ἁγιότητος:

Ὁ Παντοκράτορας Θεὸς ὑπὲρ τῶν ἐλαχίστων.

Ματώνει, πικροστιβεται ἡ καρδιά μου
στὸ δράμα τοῦ ἀμόρφωτου φτωχοῦ.

στη μαύρη πολλαπλή σκλαβιά του,
 ενώ θαυμάζω πώς μές' τή μακραίωνη συντριβή του
 ό αγαπημένος Σου «ελάχιστος», ό δουλευτής λαός,
 παραμένει ή πρώτη διαμαντόβρυση τών άξιών Σου,
 καρτερικά σαν Κληρονόμος Σου προσμένοντας
 το γήινο θαύματός Σου τόν καιρό, όταν
 «μακάριοι οί πραεΐς» «κληρονομήσουσι τήν γήν».
 Πονάω για τόν παντοῦ στη γή ελάχιστο αδελφό,
 για τίς ψυχές που τίς μεταχειρίζονται σαν τσόφλια,
 σαν έμπορευμα, σα σκλάβους, σα ρομπότ, σαν κτήνη, ναί πονάω
 για τήν καννιβαλική ύποκρισία που λουστράρει τό έγκλημα
 με άγγελόμορφες μάσκες από άθωα συνθήματα άγια:
 «δημοκρατίες, έλευθερίες, οί Μεγάλοι 'Αρχηγοί, ή αλήθεια,
 οί έλεύθεροι κόσμοι, ό πολιτισμός, τά ιδεώδη, ή ισότης»,
 πονάμε για όλα αυτά, άδούλωτοι επαναστάτες χριστιανοί,
 πρόθυμα δεχόμεστε τά μπουγαδόνερα τής ειρωνίας
 και τών δυό άθεων κόσμων: τής Θέσης και 'Αντίθεσης,
 ενώ σαν άγια Σύνθεσή Του έμεις μαχητικά προσμένομε
 τόν Κύριο τής 'Αλήθειας ταπεινά στρώνοντάς Του τό δρόμο
 με τίς λατρεύουσες - φωτισμένες καρδιές μας,
 αγωνιζόμενα προσμένοντας τόν Κύριο του καθαρμοῦ,
 τόν Κύριο τής 'Αποκάλυψης, τής πανανθρώπινης ΑΓΑΠΗΣ,
 τόν Κύριο τής 'Αγιότητας!

Πονάω για τόν παντοῦ στη γή ελάχιστο αδελφό,
 καίω τή λύρα μου να ζεσταθούν τά πόδια τών φτωχών,
 κι' άλλη καινούργια φτιάχνω να ζεσταίνη με τούς ήχους της.
 'Ο άνθρωπος πάσχει, Κύριε, ύποφέρει,
 και' γι' αυτόν ξεχνά και Σε και τό τραγούδι μου
 για δυό ήφαιστιακές στιγμές που θέλησα να νιώσω
 μόνο τό μαδρό δράμα του ελάχιστου και τίποτ' άλλο,
 πονώντας, Κύριε, συμπονώντας, αγαπώντας...

— Τώρα προπάντων Με θυμήθηκες !..

'Αν τόν ελάχιστό Μου τόσο αγάπησες
 κι' άγιασμένα μοιράστηκες τό εΐνε σου όλο μαζί του,
 άν τόν στενάζοντα συνάνθρωπο ύπηρετήσες,
 τόν ταπεινό και καταφρονεμένο έστόργεψες,
 κι' ανάπαυες «τόν μή έχοντα ποῦ κεφαλήν κλίην»,
 τότε 'Εμέ προπάντων λάτρεψες κι' αγάπησες, τό Θεό,
 τόν Παντοκράτορα τής γής και τ' ούρανοῦ, 'Εμέ τόν 'Ιδιο,
 καθώς τό προαγγέλω στο Εύαγγέλιό Μου:

καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Βασιλεὺς εἶπεν αὐτοῖς,
ἀμὴν λέγω ὑμῖν: ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε
ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων,
ἐμοὶ ἐποιήσατε!»

Τὸ Εὐαγγέλιο Ματθαίου 25, 31, 32, 40, καὶ 5, 5, γιὰ τὸν τῆς κάθαρσης
«ἔσχατο καιρὸν» (1940-2300).

7. Τελικά συμπεράσματα. Πρὸς Βιβλικο-ἐπιστημονικὸ Χριστιανισμό;

Ταπεινά γίνεται σκάψιμο γιὰ νὰ ὑπηρετεῖται τὸ φιλόπρωτο Θεο-
θέλητο «συγκλίνειν» τῶν δυὸ κόσμων: (α) χριστιανικῶν λαῶν, καὶ
(β) μαρξικῶν λαῶν. Διότι ὅσο ἐν πνεύματι λιγοστεύει ἡ ἀπόστασις
ποῦ χωρίζει τοὺς δυὸ κόσμους, τόσο προκαταρκτικὰ ὑπηρετεῖται ἡ χρι-
στοκεντρικὴ πανανθρώπινη λύτρωσις ἡ καλούμενη «μία ποίμνη, εἰς Παι-
μῆν», δηλαδὴ ἡ ΑΓΙΑ «Βασιλεία τοῦ Θεοῦ» Χριστοκρατία Του. Μερικὰ
ἐμπόδια ποῦ φράζουν τὸ τῆς προσέγγισις «συγκλίνειν» εἶναι: γιὰ μὲν
τοὺς χριστιανοὺς ἡ πλάνη ἐτι τάχα ἡ ἄκρα ἐπιστήμη ὑποσκάπτει τὴν
πίστιν ἐπὶ τὴν χριστοκεντρικὴν Βίβλον, γιὰ δὲ τοὺς μαρξιστὰς ἡ μυωπικώτατη
φοβία-γκάφα ὅτι τάχα ἡ χριστοκεντρικὴ Βίβλος... εἶναι ἀντεπαναστα-
τικὸ σύστημα ποῦ τείνει νὰ σβῆσῃ τὴν κοινωνικὴ καὶ ἀτομικὴ λύτρωσις
τῶν φτωχῶν. Μιά τέτοια χριστοκεντρικὴ Βιβλικὴ καὶ ἐπιστημο-
νικὴ προσέγγισις ὅλων τῶν λαῶν, κατὰ πρόγνωσιν τοῦ Κυρίου τῆς
Ἱστορίας Ἐργαζόμενου ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀναγέννησιν (1450-1462),
μπορεῖ ἐπὶ τὸν ἔσχατοκαιρικὸν ἔναρξή της νὰ εἶναι κάποιος Βιβλικο-
ἐπιστημονικὸς χριστιανισμὸς;

Ἄλλὰ ἡ κατὰ τοὺς μαρξιστὰς οὐτοπιστικὴ χριστοκεντρικὴ Βίβλος
γίνεται ἐπιστημονικὴ; Καί, ἀφετέρου, ἡ κατὰ τοὺς χριστιανοὺς πειρα-
ματικὴ καὶ τὰ ἐγκόσμια φαινόμενα ἀφορῶσα ἐπιστήμη γίνεται πνευ-
ματικὰ νὰ εἰσδύσῃ ἐπὶ τὴν περιοχὴ τῆς Πίστις καὶ τοῦ Θεοῦ; Ἡ ἀπάν-
τησις εἶναι: ὅταν τὸ θελήσῃ ὁ ὦν γίνεται. Γίνεται, ὅταν καὶ ὅπως
προγραμματίζει ὁ Κύριος τῆς Ἱστορίας, γίνεται. Εἶναι ἀδύνατον νὰ κα-
ταφθάνῃ ὁ κοσμογονικὰ προρρυθμισμένος Του ἔσχατος καιρὸς (ἰδίως
τῆς προκαθορισμένης ἔναρξος φανέρωσός Του ἡ δωδεκαετία 1961-1973),
καὶ νὰ μὴ γίνεσθαι ὁ Βιβλικὸς Χριστιανισμὸς ἐπιστημονικὸς, δηλαδὴ με-
τρήσιμος, ἐπαληθεύσιμος, ἀποδείξιμος, ἐμπειρικὰ καὶ πειραματικὰ θριαμ-
βεύων. Κατὰ φιλόπρωτο πρόγνωσίν Του ἔτσι, Θεοταγμένα ἐπιφυλασ-
σόμενα γιὰ τὸν ἔσχατο καιρὸ τοῦ «καινὰ ποιῶ πάντα» Του. Καὶ λέ-
γοντας «Βίβλος» πρέπει νὰ γίνῃ ἐπέκτασις ὑπηρετοῦσα τῇ Βίβλο, πρέ-
πει δηλαδὴ νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ἡ ὄση (χριστιανικὴ) παράδοσις εἶναι
ὕγιης (ἴσον Βιβλικὴ, ὄχι ἀντιβιβλικὴ ὅπως π. χ. εἶναι ἡ παράδοσις τῆς
μαμωνοδουλείας), οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες (μαθητὰς τῶν Ἀποστόλων),